

ENTREVISTA MANEL VALLS

K.- Com es troba a Barcelona.

MV.- Oh molt bé. Barcelona és casa meva, jo soc un barceloní de tota la vida...

K.- Bé va estar una temporadeta a França...

MV.- Ah sí, ben cert, però el meu cor ha estat sempre a Barcelona eh?

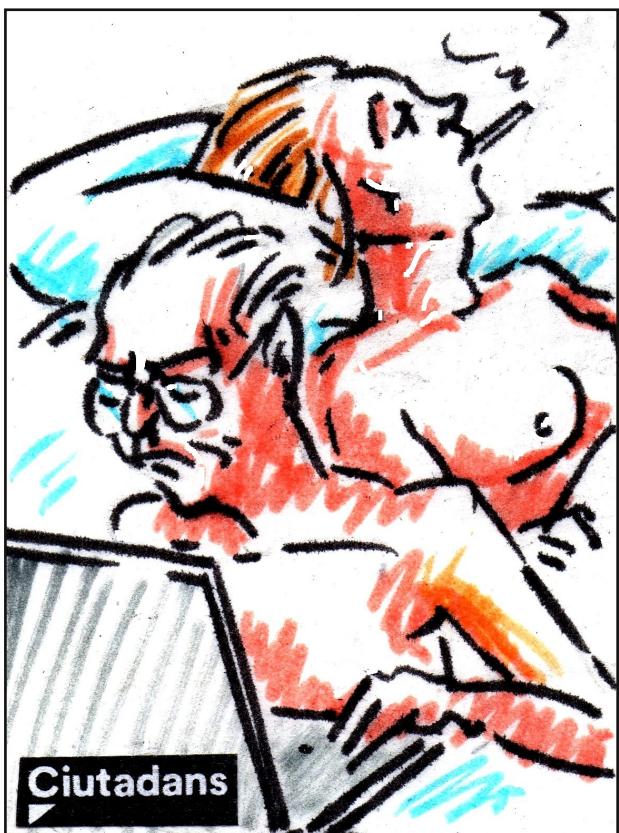
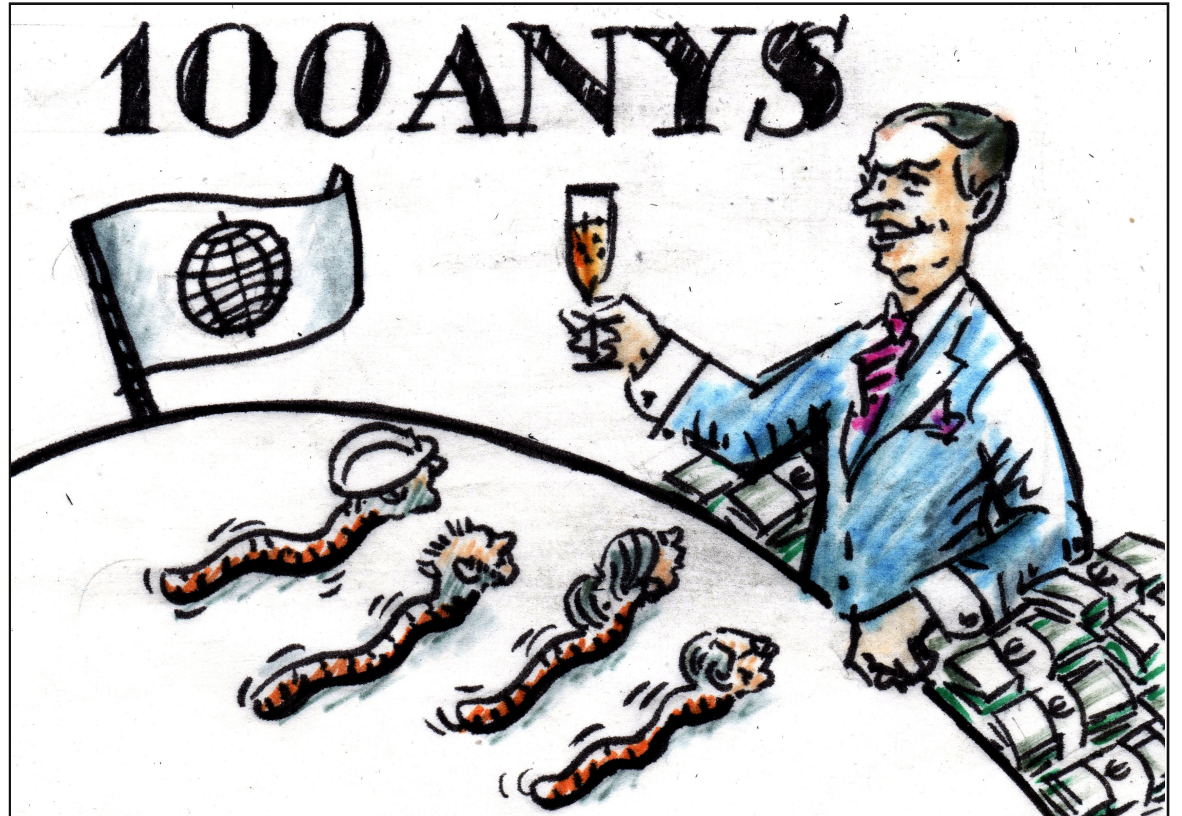
K.- Per què va presentar-se a l'alcaldia de Barcelona?

MV.- Em van demanar. Tal com ho sent. La societat catalana va reclamar-me. La banca, sobre tot, era un clam. És clar, un President de la França pot fer molt per Barcelona.

K.- Durant la campanya vostè va dir que Barcelona és una ciutat molt insegura.

MV.- Efectivament. Barcelona s'està convertint en la meca dels moros, els sudaques, els traficants de droga, de sexe, de mantes...

K.- Vol dir els manters.

MV.- Exactament. La immigració en general.

K.- Vostè a la seva manera també és un immigrant.

MV.- Ah no, jo sóc un senyor, un senyor de Barcelona. Un cosmopolita. La França em necessita, vaig cap a la França. La Catalunya de seny em necessita, aquíestic. Jo sóc un servidor. Els emigrants són xusma, senyor, fan mala olor. Miri quina cara de fàstic m'ha quedat des que hi ha tanta emigració.

K.- De tota manera, França sembla que no ha plorat gaire la seva marxa... De fet, en quan veuen a un català l'inviten a una copa.

MV.- Els francesos han tingut quatre homes importants a la seva història, Picasso, Aznavour, Raymond Poulidor, un servidor de vostès, la resta, caqueta. El Francesos són Poulidor, sempre segons. Els costa veure la casta.

K.- Què va passar amb Ciutadans?

MV.- Amb qui?

K.- Ciutadans, el partir de dreta que va donar-li suport.

MV.- Ah, jo no sabia pas qui eren aquests. Ells van dir-me que eren centrats, lliberals i pagaven bé.

K.- Per què no li agraden els independentistes?

MV.- No ho sé. Potser per l'estada a la França. Allà són molt xovinistes.

K.- Cap altra raó?

MV.- Ah sí. Jo sóc universalista. Les coses petites no m'agraden. Jo vull manar el món i no una merda de regió.

K.- Pensa quedar-se aquí fent oposició?

MV.- Mentre em paguin... ara, si els Estats units em demanen per donar-los un cop de mà, ah, alors potser m'ho repenso... O la Xina, que fa temps que em festegen...

K.- Pel que diu, vostè és pràcticament indispensable...

MV.- Sí. És veritat. Serveixo per tot. Tinc una sans façon...

